

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

6.Bf.73/2021/11.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. május 14. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Törvényszék 2021. február 9. napján kihirdetett 8.B.3/2021/11. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

I n d o k o l á s:

[1] A Törvényszék a 2021. február 9. napján kihirdetett 8.B.3/2021/11. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a - (3) bekezdésre figyelemmel - a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetében. Ezért őt 2 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. A kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamába beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat, hogy a felmerült 469.598,-Ft bűnügyi költségből 209.598,-Ft-ot fizessen meg, míg a fennmaradó 260.000,-Ft bűnügyi költség tekintetében úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

[2] A kihirdetett ítélet ellen az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő ügyész fellebbezést jelentett be a vádlott terhére a kiszabott szabadságvesztés tartamának és ehhez igazodóan a mellékbüntetés tartamának súlyosítása és kiutasítás alkalmazása érdekében. Fellebbezése írásbeli indokolásában az ügyész arra hivatkozott, hogy a súlyosító körülmények száma és jellege indokoltá teszi, hogy a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kerüljön kiszabásra. Érvelése szerint az elsőfokú

bíróság nem értékelte kellő súllyal, hogy a vádlott a cselekményét megelőzően alkoholt fogyasztott, a sértettel szemben féltékenységből fakadóan provokatívan lépett fel, őt indokolatlanul lökte ki a mozgó gépjárműből, majd magára hagyta, elmenekült a helyszínről. Utalt arra is, hogy a vádlott a gépjárművet ittasan vezette, és a közúti közlekedési szabályokkal tudatosan szembehelyezkedett, amikor a gépkocsival a nyitott ajtóban térdelő sértettel elindult. Ezen túlmenően álláspontja szerint miután a vádlott vendégmunkásként, nem bejelentve, két útlevelel segítségével „legalizálta” a hosszabb tartamú helység¹⁷i tartózkodását, megállapítható, hogy a vádlott a jogi, társadalmi és a mindennapi élet normáit betartani képtelen, ezért helység⁸ való tartózkodása veszélyt hordoz magában, itt tartózkodása nem kívánatos. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet akként változtassa meg, hogy a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabjon ki és alkalmazzon vele szemben határozott tartamú kiutasítás büntetést is.

[3] A vádlott és védője egyaránt három munkanap gondolkodási időt tartottak fenn a jogorvoslati nyilatkozat megtételére, nyilatkozatot azonban nem tettek.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.149/2021/8. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Utalt arra, hogy a Be. 590. § (3) bekezdés alapján a másodfokú felülbírálat korlátozott. Hangsúlyozta, hogy a törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen vette számba, azok tényleges súlyuk szerinti értékeléséhez és a vád tárgyává tett bűncselekmény tárgyi súlyához képest azonban a büntetési tétel törvényi minimumához közeli tartamban kiszabott szabadságvesztés ellenkezik a büntetési célokkal. Az elsőfokú ügyészi fellebbezés írásbeli indokolásában kifejtett helytálló érvekre tekintettel azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Törvényszék 8.B.3/2021/11. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg akként, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetést a fentiek szerint súlyosítsa. Egyebekben az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[5] A másodfokú nyilvános ülésen a védő perbeszédében lényegében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megalapozott tényállást állapított meg, abból okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére. A büntetéskiszabási körülményeket is megfelelően értékelte, annak megfelelően törvényes büntetést szabott ki. Az ügyészség indítványára reagálva hangsúlyozta, hogy a sértett és a vádlott házasságkötést terveznek, nem indokolt a kiutasítás.

[6] A vádlott az utolsó szó jogán megbánását hangsúlyozta és azt, hogy szeretne helység⁸ maradni.

[7] Az ügyész által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdése alapján – korlátozottan – bírálta felül, tekintettel arra, hogy a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése

alapján jelentették be. A felülbírálat ezért kizárólag a vádlottal szemben kiszabott büntetésre vonatkozó sérelmezett rendelkezést, valamint a Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja alapján a bűncselekmény jogi minősítését érinti. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú katonai tanács által megállapított tényállásra alapította.

[8] A fellebbviteli bíróság azonban a Be. 590. § (5) bekezdése a) pontjában írtakra figyelemmel az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbíráta az elsőfokú eljárást. Így vizsgálta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett-e a Be. 608. § (1) bekezdésében írt, az ítélet abszolút hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést.

[9] A Fővárosi Ítéltábla a korlátozott felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését. Törvényesen járt el, amikor az ügyben előkészítő ülést tűzött ki. Eljárása során maradéktalanul betartotta a Be. LXXVI. és LXXVII. fejezetében rögzített perrendi szabályokat. Helyesen járt el, amikor a 2021. január 27. napján tartott előkészítő ülésen végzésével megtagadta a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatának elfogadását és a Be. 508. § a) pontjában írtaknak megfelelően az ügyet tárgyalásra utalta, a tárgyalást nyomban megtartotta. A bizonyítékok értékelése a Be. 562. § (2) bekezdésében foglaltak alapján hiányzik az ítéletből.

[10] Az elsőfokú bíróság a vádirati tényállással egyezően az ítélet [4] bekezdésétől a [16] bekezdéséig terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített. Az elsőfokú bíróság a váddal egyezően törvényesen minősítette a vádlott testi épség elleni bűncselekményét. A vádlott azzal a magatartásával, hogy a mozgó, gyorsuló gépjárműből a hirtelen irányváltás után egyensúlyát veszített sértettet a jobb kezével meglökte és a sértett a lökéstől a nyitott ajtón keresztül az útra zuhant, s ennek következtében 8 napon túli sérüléseket szenvedett el, nála közvetlen életveszélyes állapot alakult ki, megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a - (3) bekezdésre figyelemmel - a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette törvényi tényállásának valamennyi elemét. Az ítéltábla osztja az elsőfokú bíróság ítéletének [24-27] bekezdéseiben a jogi minősítés tekintetében kifejtett álláspontját. A vádlott tudata átfogta, hogy amennyiben mozgó gépjárműből a sértett kiesik, sérülés következik be: erre eshetőleg szándéka kiterjedt, ugyanakkor az eredmény, az életveszély tekintetében csupán gondatlansága állapítható meg.

[11] A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos.

[12] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az ítélete [28-29] bekezdésében helyesen tárta fel és értékelte. További enyhítő körülményként kell értékelni a sértetti közrehatást.

[13] A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontja és a 36. §-ában írtak alapján 2 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre ítélte, melynek mértéke ugyan eltér a Btk. 80. § (2) bekezdésében írtak alapján számított középértéktől és a törvényi minimumhoz közelít, azonban a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok eléréséhez szükségesnek és elégségesnek mutatkozik. A vádlott testi sérülésre irányuló szándéka eshetőlegesen volt, az eredmény tekintetében gondatlanság terheli. A sértettel a kapcsolata változatlanul fennáll, nem eltúlzottan enyhe a kiszabott büntetés. A fellebbviteli bíróság a Btk. 59. §-a szerinti kiutasítás büntetés kapcsán maradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság ítéletének [36] bekezdésében kifejtettekkel. A Btk. 59. § (1) bekezdése szerint azt a nem magyar állampolgár elkövetőt, akinek az országban tartózkodása nem kívánatos, helység¹⁷ területéről ki kell utasítani. E büntetés alkalmazhatóságát befolyásolja többek között az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya és jellege, az elkövető helység¹⁷i tartózkodásának jogcíme, személyi körülményei és családi kapcsolatai. Az ítéltábla álláspontja szerint is e körülményekre figyelemmel alkalmazása eltúlzott joghátrányt jelentene a korábban kifogástalan életvezetésű, cselekményét indulati állapotban elkövető magyar nemzetiségű vádlottal szemben, akinek a sértett megbocsátott és akivel a sértett házasságkötést tervez.

[14] Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát, valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját is törvényesen határozta meg. Mindezek alapján a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem vezethetett eredményre.

[15] A Törvényszék ítéletének további rendelkezései is törvényesek, ezért az elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla – helyes indokai alapján – teljeskörűen helybenhagyta.

[16] A fellebbviteli bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

[17] A fellebbviteli bíróság végzése a Be. 605. § (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2021. május 14.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

előadó bíró

Dr. Belovai Henriette s.k.

bíró

A Törvényszék 8.B.3/2021/11. számú ítélete Terhelt1 vádlott vonatkozásában 2021. május 14. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2021. május 14.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke